

[Ebba Strange]

områderne – en fred, der ville være den første forudsætning for at mindske flygningestrømmene fra de tre nævnte lande.

Tværtimod: samtidig med at Sikkerhedsrådet enstemmigt har opfordret til våbenhvile, har USAs tilstedeværelse i Den Persiske Golf tilsyneladende optrappet krigen mellem Iran og Irak.

Umiddelbart har Indiens tilstedeværelse ikke skabt fred i Sri Lanka, men jeg mener, der er grund til at have et håb om, at det vil ske inden alt for længe. Det er fra de her nævnte brændpunkter, de fleste flygtninge, der søger til Europa, kommer. I alt udgør de en forsvindende del af verdens 15 millioner flygtninge. I 1986 kom kun 200.000 til Europa. Mere end 13 millioner opholder sig nær ved de lande, de er flygtet fra, i Afrika, Asien og Latinamerika og mange hundrede tusinde i de allerfattigste lande, som er naboer til Sydafrika, 3 millioner fra Afghanistan i Pakistan osv.

På denne baggrund er det pinligt, hvis jeg har ret i det, jeg læser ud af de papirer, jeg nævnede under det tidligere punkt på dagsordenen, hvis den aktuelle politik i Europa først og fremmest går ud på at samarbejde om, hvordan vi undgår at få flygtninge til Europa. Det burde være et samarbejde om at give de flygtninge, der søger til Europa, de sikreste vilkår at leve under, og vi har brug for at få opklaret, hvad det egentlig er, det samarbejde går ud på.

Men det er sådan, jeg læser referatet fra et møde i den såkaldte Trevigruppe mellem justits- og indenrigsministrene i EF i Bruxelles den 28. april 1987. Emnet var, hvordan man kunne koordinere grænsekontrollen og få styr på immigrationen.

Hvis målet med dette samarbejde er at hindre asylansøgere i at nå frem ved bl.a. at kræve gyldigt pas og visum af folk, som på grund af forfølgelse naturligvis har svært ved at skaffe sig pas og visum, så er det en inhuman holdning fra det rige Europas side over for de fattige lande i verden.

Jeg håber, jeg tager fejl i min opfattelse, men jeg kan se, at den deles af Europa-Parlamentet.

Samtidig med at det europæiske samarbejde har fundet sted, har de frivillige organisationer i Europa, der arbejder med flygtninge, også holdt møder, og som resultat heraf har de skitseret en human flygtningepolitik i Europa. Den kan læses i den hvidbog, som Dansk Flygtning-

gehjælp just har fremsendt til Folketinget, og jeg synes, det ville være interessant ikke mindst at høre fru Elsebeth Kock-Petersens kommentarer til det forslag, da det er anbefalet af tidligere højkommissær Poul Hartling, som er fru Elsebeth Kock-Petersens partifælle.

Hvad angår flygtningene i Danmark, kan jeg ikke nå til et andet tal efter de statistikker, jeg har læst, end at vi har under 20.000 flygtninge i Danmark, et sted mellem 17.000 og 18.000, måske op mod 20.000, men ikke flere. Og godt nok skal dette her ikke være en diskussion om tal, men det er fantastisk vigtigt, at den danske befolkning ved, at det ikke drejer sig om mere end 20.000 mennesker, når der bliver talt om, at vi oversvømmes, at der kommer strømme af folk, og at vi er ude for hele invasioner.

Skulle et land som Danmark ikke være i stand til at give den gruppe mennesker en ordentlig behandling? Alt for ofte tegnes der et negativt billede af flygtningene i den offentlige debat. Der var i virkeligheden brug for en indsats, som den danske regering gik i spidsen for, som oplyste den danske befolkning om, hvad det er for rædselsfulde forhold, folk flygter fra, når de har været udsat for pinsler, forfølgelser og tortur, og hvor meget flygtninge har brug for tryk og sikkerhed dér, hvor de nu befinder sig.

Der er også brug for en massiv oplysning om, at de mennesker, der får asyl her, ikke er bekvemmelighedsflygtninge, men har været igennem en meget skrap procedure for at blive godkendt som flygtninge.

Læser man Flygtningenævnets årsberetning, som er kommet, kan man se, hvor store krav der stilles for at blive anerkendt som flygtning.

Det er også vigtigt, at vi i Danmark ved, at der er forskel på de flygtningegrupper, vi har. Vi har tamiler fra Sri Lanka – de har nogle særlige forhold – vi har chilenerne, vi har palæstinsere, vi har andre folk fra Libanon, og vi har enkelte afrikanere. De har alle hver især deres historie at fortælle, deres historiske grunde til at være flygtet, og alle er de i en ulykkelig situation.

En af de vigtigste forudsætninger for, at man kan føle sig nogenlunde tryk dér, hvor man er, er, at man har et rimeligt sted at bo. SF fremsatte i sidste samling et forslag til fremskaffelse af et øget antal boliger, bl.a. for at imødekomme behovet for boliger til flygtninge. Det blev ikke vedtaget.